

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

Číslo 2/2024

49. vydání

www.ssmhb.cz

Strana 3

Léto ve stacionáři na Výšině

Strana 6-7

Fotostřípky z dění
v Domově

Ohlédnutí za létem

Krásné a kulturní léto si užili naši klienti z Domova pro seniory Reynkova. Jako každý rok se uskutečnila zahradní slavnost, kde jsme pro naše obyvatele zapůjčili zmrzlinový stroj a poprvé tak měli možnost ochutnat točenou

zmrzlinu, která sklidila velký úspěch. O další zábavu se postaral hudebník pan Sláma, Heligonky z Vysočiny, Vladimír Pecháček, pan Provazník a Kája a Pája. Navštívili jsme Planetárium v Havlíčkově Brodě, přivítali jsme kou-

zelníka, zhlédli jsme výcvik cvičeného psa a mnoho dalších programů a akcí, které pro naše klienty připravujeme a zařizujeme.

Zdena Lehmannová

Úvodník

Vážení čtenáři, ráda bych se s Vámi podělila o to, co je nového v našich poskytovaných službách ať už v domově pro seniory, v pečovatelské službě či denním stacionáři.

V letošním roce organizace rozvíjí a zkvalitňuje sociální služby i v oblastech investičních akcí a to: Pořízením přístřešku pro cca 20 elektrokol, které využívá pečovatelská služba s cílem vyřešit problém s jejich parkováním. Kvůli bateriím hrozí zvýšené riziko požáru – nechceme je proto „parkovat“ uvnitř budovy domova pro seniory.

Letošní léto nám sluníčko ukázalo, co umí. Jeho teplé paprsky lákaly naše klienty k procházkám po krásné zahradě našeho domova. Cestou jsme se pravidelně stavovali na kafičko a když bylo horko už veliké, chodili jsme do chládku využívat Amose- vzdělávací panel. Klienti si zde rádi prohlíží fotografie z akcí domova, hrají pexeso, luští kvízy. Během léta jsme s velkou pomocí klientů zpracovali spoustu ovoce a zeleniny z potravinové banky. Na zimu

Dále jsme podali žádost o investiční dotaci Kraje Vysočina na nákup osobního automobilu pro rozvoj dostupnosti našich terénních a ambulantních sociálních služeb.

Zkvalitňujeme rehabilitační péči v domově pro seniory nákupem rehabilitačního Motomedu pro potřeby klientů Domova pro seniory.

S částečnou finanční pomocí Nadace Charty 77 jsme pořídili jsme dotykový interaktivní panel pro klienty Domova pro seniory, a tím zvýšili možnost aktivizace pro klienty domova.

Dále se připravujeme ve spolupráci s městem Havlíčkův Brod na rozšíření kapacity pobytových služeb v domově pro seniory o 12 lůžek pro klienty s demencí.

Úspory financí, též přinesla instalace fotovoltaických panelů na střeše domova pro seniory.

V oblasti péče jsme zavedli jednotný systém vykazování péče ve všech poskytovaných službách. Plánujeme rozší-

ření poskytování pečovatelské služby i do okolních obcí mimo město Havlíčkův Brod. Co se týče letních měsíců, zažili naši klienti mnoho zajímavých akcí nejen v zahradě smyslového vnímání u domova pro seniory, ale i mnoho zajímavých výletů do okolí. Radost našim klientům udělaly pravidelné akce s muzikou a grilováním, návštěva bříšních tanečnic z Chotěboře, výlet do Vilémova, návštěva Planetária v Havlíčkově Brodě, Heligonkářů z Vysočiny, výlet do Polné, návštěva obory Svatý Hubert a mnoho dalších akcí. Dále klienti malovali kamínky a tím jsme zapojili do zkrášlení nejen naší zahrady, ale i našeho města. Zajímavým dnem byl i Den otevřených zahrad, kam se řadí též zahrada smyslového vnímání u domova pro seniory.

S přáními klidných dnů
Vaše Magdalena Kufrová,
 ředitelka SSMHB

Léto je za námi

máme připraveny ovocné sirupy, marmelády, kečup a plný mrazák pokrájeného ovoce na buchty a koláče, které s klienty pravidelně pečeme.

**Konec léta je tu,
 podzimní přichází čas,
 listí k zemi s větrem
 letí,
 plno zlata je tu zas.**

Děkujeme sluníčku, že nás všechny prohrálo svými paprsky a společně se budeme těšit na kouzelný a barevný podzim.

Martina Vaňková

Léto ve stacionáři na Výšině

Letošní léto naše řady rozšířily nové klientky a jsme tak na téměř plné kapacitě stacionáře. V červnu jsme společně s ostatními klienty sociálních služeb shlédli v zahradě DpS Reynkova vystoupení vycvičeného vlčáka Badyho a dobrovolnice Hanky Kodrlové.

Týden poté se v zahradě uskutecnila zahradní slavnost. Klienti za pěkného počasí poseděli v zahradě, popovídali si, poslechli si živou hudbu a občerstvili se točenou zmrzlinou. Do zahrady chodíme velice rádi. Projdeme se v ní a vždy obdivujeme její krásu a navíc ochutnáme nejrůznější plody z její užitkové části.

Ve čtvrtek 13.6. jsme vyrazili do areálu havlíčkobrodského

letiště na akci Modré nebe, kde jsme se seznámili s činnostmi AČR a složek záchranného systému.

Hned příští týden vystřídal řev motorů stíhaček klid Krajské knihovny. Pod vedením milé knihovnice jsme měli šanci projít si knihovnu od střechy až po suterén.

Poslední červnový týden byl opravdu nabitý a nás čekali hned tři akce. První z nich byla návštěva nádherné roubené chalupy naší dobrovolnice Hany Kodrlové, kde jsme v příjemném prostředí poklábosili u kávy a zákusků. Den poté jsme vyrazili prozkoumat vesmír do planetária v budově ZŠ Nuselská, ochotná pracovnice nás pustila na terasu, ze

které je krásný výhled na naše město.

Červencové slunce nás vylákalo na procházku do parku Budoucnost, kde jsme okoukli nově instalovaná šlapadla na rybníku Hastrman a potom si dali na náměstí v kavárně voňavou kávu a zmrzlinu. Ve stacionáři si nenecháme ujít příležitost oslavit každého klienta svátek a narozeniny. V období letních měsíců máme na stole vždy řezanou květinu z našich zahrádek a zpracováváme sezónní ovoce a zeleninu na džemy, šťávy, apod. Jak říká jeden náš stálý klient: „Do stacionáře chodíme všichni rádi, hodně se zde nasmějeme.“

Petra Němečková

Léto

Léto, léto a v Německu fotbalové mistrovství Evropy, Tour de France – cyklistický závod, co má přídomek největší a nejtěžší na starém kontinentě, potažmo na světě, 33. Olympiáda v Paříži, svátek všech sportovců, všude spousty diváků, nadšení. A u nás se krčil, prakticky v nezájmu širší veřejnosti, 17. Všesokolský slet, se zhruba 18 000 cvičenci – a bývaly doby, kdy jich bylo i přes 100 000 a plno přihlížejících, ten letošní byl vlastně jen v hledáčku sdělovacích prostředků, aspoň že ještě to počasí vyšlo. Maně se mi v mysli proplétají již zpola vybledlé vzpomínky na sportovní události let minulých. To se už nekonaly Všesokolské slety (poslední se konal v roce 1948, byl okázalý a slavný), ale nahradily je spartakiády. První byla roku 1955 a po pěti letech vždy další a další. V létě roku 1965 se konala 3. Celostátní spartakiáda, a ve škole jsme v hodinách tělocviku, v zimních měsících, nacvičovali skladbu starších žáků pro vystoupení na Okresní spartakiádě v Havlíčkově Brodě. „Pilování“ bylo u konce a tehdy vůdčí kluci z naší třídy – 8.C, dva Jirkové, co se líbili holkám, přišli s nápadem, abychom až budeme zkoušeni, nic nezacvičili. Proč by nás měli lidé na stadioně okukovat. To se líbilo všem. Příjmení naší třídy začínala písmenem M, a tak jako první předvedli při zkoušce v tělocvičně, skladbu oba Jirkové a zacvičili ji bez chyby. Šel jsem jako třetí a všechno ve mně zhořklo, jací jsme, a na just jsem udělal jen pár mátožných, neurčitých pohybů a skončil. Nastoupil nový adept a zase nic, to se opakovalo a dovršil to

Žák. S tělocvikářem to jen hrálo, ale neřekl nic. Těsně před rozdáváním pololetních vysvědčení, přišel do třídy ředitel. Klidným hlasem nám řekl, že na konferenci žádal učitel tělocviku, aby všem, co odmítli cvičit, byla snížena známka z chování. To neprošlo, ani ředitelská důtka ne, ale trojka z tělocviku, pro všechny hřištníky, ano. Podotkl, že tělocvikář je taky učitel a musíme jej poslouchat. Tak jsem šel s trojkou z „těláku“ domů. Míjel jsem jednoho Jirku a ironicky mu blahopřál. Rozpačitě rozhodil ruce: „Chtěl jsem mít na „výzu“ aspoň jednu jedničku“. Byla to pravda, znejistil jsem, jenom holky z naší třídy v tom měli od začátku jasno. Přestaly se s Jirkou bavit a dlouho trvalo, než na ně zase rozverně volaly. Pan učitel byl dobrý pedagog, trojka byla za trest, na konci školního roku už byla na vysvědčení opět jednička, jen jsem necvičil na spartakiádě, ale kvůli tomu jsem vůbec netruchlil. Tenkrát se ještě nezpívala ta známá „odrhovačka“: „Spartakiáda, to je paráda, tak nám poroučí strana a vláda...“, byla v tom jen dozrívající puberta. Poslední, 7. Celostátní spartakiáda, byla v roce 1985, jedna z těch okresních se konala i u nás v Brodě, za účasti mnoha cvičenců a diváků. Zlákala i mne, abych se na ni šel podívat. V té době se snad všude hrála melodická a rytmická písnička – „Poupata“, nazpíval ji Michal David a byla určena jako skladba pro cvičení starších žákyň. Sportovní soutěže se pořádaly na stadionu „Na Losích“, pod „Hřbitovem U Svatého Vojtěcha“. Celý areál hřbitova, kde se již dávno nekonaly

žádné pohřby a lidé tam necho-dili, byl omšelý, starý, zpola se již rozpadající a jako zapomenutý, nechtěně tak připomínal souputníka z verše Miroslava Floriana: „...jako putující, pusté hřbitovy...“ Obvodová zdívo se už na mnoha místech drolilo, pukalo, jenom horní kamenné krycí desky kupodivu držely, dalo se na jejich, od slunce vyhřátou plochu, položit ruce a v poklidu se dívat třeba na fotbal. Právě jižní strana obvodové zdi sloužila lidem, coby přírodní, vyvýšená tribuna. A ve fotbalu, v té době, hrál brodský „Slovan“ krajský přebor, to už k nám jezdili o poznání zdatnější soupeři, přilákali často hodně obecnstva, někdy byl „mač“ jako řemen, ale byla i spousta legrace a povykování. Hráli jsme zápas s jedním z favoritů, tlačili naše až k vlastní brance, jejich rychlý útočník při kličce sklouzl a jel po trávníku jako had. Vstal, čistil se a prohlížel, jak je zmazaný, když někdo z diváků zařval: „Bylo tam h .... vid?“ Výbuch smíchu, culili se i hráči. Jenže spartakiáda, to bylo něco jiného, velká slavnost, lidé na tribunách, okrášlený stadion, pořadatelé. Toužil jsem vidět aspoň nějaké skladby, ale nechtělo se mi čekat ve frontě na lístky a potom se ještě někde mačkat v davu, radši jsem šel na tu svou „tribunu“ na hřbitově, na oblíbené místečko u jižní zdi. Po-blíž už stály nějaké starší holky a dole na „staďáku“ to akorát začalo. Hezké počasí, hudba, šum diváků a první skladba maminek s malými dětmi. Nevnímal jsem už okolí, ti malí špuntí roztomile předváděli naučenou skladbu, když slyším: „Tady se nemůžete dívat“, kousek ode

mne stáli dva mladí esenbáci. „Tohle je veřejné místo“, ohradil jsem se. Zpřísněli, postoupili až ke mně a komisi řeckli: „Váš občanský průkaz!“ Trhlo ve mně. Když jsem byl ve městě, nebo někde venku v okolí, nenosil jsem průkaz s sebou. Byl doma v tašce, kterou jsem nosil do práce. Začal jsem se přesto osahávat, jako že ji hledám, třeba toho nechají a odejdou. „Vy ani nevíte kde máte občanku?“ jízlivě se ozval jeden z nich. Zmateně jsem stál. „Tak nám ji přeci ukažte, no tak, bude to?“ Jako kdyby mě někdo polil horkou vodou. „My vám ji máme taky ukázat?“ ozvalo se od holek s dvojsmyslným podtónem a dráždivým, rozpustilým smíchem. Jako kdyby esenbáky někdo postříkal živou vodou. Tatam byla úřednost, otočili se a v mžiku byli u nich. Já se zatím rychle vzdaloval ze hřbitova pryč. Ty holky mně zachránily, abych nebyl předvedený na obvodní služebnu Veřejné

bezpečnosti, a já nevím, které to byly, ani jsem jim nepoděkoval. ... Třetí dotyk spartakiády je dřívější. Byl jsem o prázdninách na brigádě, na stavbě. Zdilo se už třetí patro bytového domu. V poledne byl chléb s kusem salámu a pivo „osmička“, obsahovalo málo alkoholu, mohlo se pít. K partě zedníků, se kterými jsem pracoval, přišel ještě jeden, po lešení k nám vylezl jako veverka. Znali se, jenom je letmo pozdravil, mě si však prohlížel: „Ty seš tady novejš?“ Přítakal jsem, že ano. „Holku už máš, sportuješ, hraješ fotbal?“ Nečekal na odpověď a pokračoval: „To já jo, pořád ho ještě hraju, a kouříš?“ Hlesl jsem, že ne. „To se na vojně naučíš, tam se naučíš plno jinejch, správnějch věcí a taky poznáš kamarádství, víš, takový to opravdický. Když jsme na vojně cvičili s klukama v Praze, na Strahově spartakiádu ...“ „Franto, už toho nech, furt povídáš to každému“, přerušili jej ostatní. „Hergot, ne-

kecejte mi do toho, jo!“ vyjel na ně, „tady mladej to ještě neslyšel“. Napil se piva a pokračoval: „nacvičovali jsme to mockrát, všechno už klapalo, před vystoupením jen lehká večeře, snídaně nic a šli jsme

před polednem na plac. Stáli jsme už jako první oddíl za branou stadionu a čekali. To už jsem cítil, jak mně začíná kroutit v břiše, a čím dál tím víc. Chtělo to někam si odskočit, ale stáli jsme ve čtyřstupu, nikde nic skrytého, a tak říkám: „Kluci, nedá se nic dělat, napáskujte kolem mě zedř, já to musím vyložit tady, nejde to jinak“, přisedl jsem si na bobek – co jsem mohl dělat – a jako na latríně. Měli jsme bílé trenky, jinak nic, bosí jsme cvičili. Kluci byli fajn, brali to normálně, a to je to kamarádství, jak ti říkám, poznáš to na vojně sám“, a znovu se napil piva. Byl teplý, letní den.

Josef Milichovský

Dotykový panel Amos

V letošním roce jsme pořídili pro naše klienty dotykový panel AMOS. Tento panel přináší snadnější komunikaci, užitečný obsah, informace o pořádaných akcích a také informace pro návštěvníky. Interaktivní část se zaměřuje na jemnou motoriku, trénink paměti a rozvoj kognitivních funkcí, dostupné jsou zprávy, předpověď počasí, galerie fotografií, jídelníčky a mnoho dalších funkcí jako je třeba hravý zeměpis nebo piškvorky.

Obsah panelů je možné vzdáleně spravovat díky jednoduché webové aplikaci a lze tak sdílet důležité informace, dokumenty a pozvánky.

Mnoho seniorů nemá chytrý mobil, tablet, či počítač, na kterém si

mohou najít informace a novinky, nebo s nimi neumí pracovat. A

pokud ano, velikost textů a ikon je pro ně příliš malá. Proto jsme se pro tento panel rozhodli a doufáme, že našim seniorům přiblíží dobu současných technologií :). Klienti denního stacionáře na Výšině v letních dnech s oblibou navštěvují zahradu Domova pro seniory Reynkova. Při té příležitosti často zavítají do haly DpS, kde je nově umístěný interaktivní dotykový panel – Ámos. Klienti stacionáře si na něm prohlédli fotografie ze vzdálených zemí, virtuální prohlídky zámků, jsou zde také aktuality - narozeniny známých osobností, atd. Ze všeho nejvíce si naši klienti oblíbili pexeso s různými tématy.

Ivana Julišová a zaměstnanci denního stacionáře na Výšině

Fotostřípky z dění v Domově

Jako, každý rok proběhla v našem domově zahradní slavnost (foto 1, 2 a 3).

Měli jsme možnost navštívit překrásnou oboru u Pechů, kde jsme opekli buřty a užili si krásné odpoledne.

Naši klienti se zúčastnili akce Molitanový muž, kde předávali ceny vítězům.

Na návštěvu a ukázkou výcviku pejska k nám zavítala paní Kodrlová.

Pokračování

z minulého čísla.

Viděl jsem ještě jeden velký požár o trochu později. Bylo léto, seděl jsem na svahu nad Sázavou, vedle byla babička stálo tam i hodně lidí, a všichni jsme se dívali jako uhranutí na kouř a plameny, které bylo vidět za řekou a Humpoleckou ulicí. To hoří Dextra, šlo kolem (tak se už před válkou jmenoval škrobárenský provoz, který je tam dodnes, jen s jiným názvem). Zraky nás všech byly s hrůzou upřeny na to probudivší se červenožlutě plápolající peklo. Tak asi v minulosti vypadaly požáry měst. Potom, po mnohá léta, bylo možno vidět paní, jež měla polovinu obličeje pergamenově žlutou (asi implantace nové pokožky), stálá „památká“ na onen nervy drásající požár.

Do školy, do první třídy, jsem začal chodit do pěkné budovy na Rubešově náměstí. Ze Svatovojtěšské ulice se přešlo náměstí a potom na to druhé, Rubešovo, a hned za děkanským kostelem Nanebevzetí Panny Marie, stála škola. Třidu jsme měli ve druhém podlaží s okny na náměstí. V učebně nás bylo okolo třiceti, a chodili jsme na směny, jeden týden dopoledne, druhý odpoledne. V místnosti s lavicemi ve třech řadách, mě nejvíce přitahovala kamna. Stála na konci třídy, u boční stěny, byl tam větší prostor. Zimy byly mrazivé, ráno, když jsme přišli, už hřála. Školník přicházel během vyučování přiložit. Zaťukal, pozdravil, a šel pří-

A léta běží, vážení

mo, s kbelíkem v ruce, ve kterém měl uhlí, ke kamnům, která byla kovová, kulatá a vysoká, s okeničkou a zaústěním do komína. Otevřel dvířka, lopatkou nasypal uhlí a odešel. Od první třídy až do páté nás měla paní (tenkrát se říkalo soudružka) učitelka Holoubková. Byla to výborná vyučující a hodná. Mne, prvňáčka, překvapovalo i to, jak hezky malovala, když na černou tabuli barevnými křídami nakreslila modré švestky a žluté hrušky i červená jablíčka, a všechny měly i zelené šťopky – učili jsme se počítat, a při českém jazyku zase psala bílou křídou úhledná písmena, abychom si je zapamatovali a mohli číst, obdobně jako ze Slabikáře – „Máma má Emu, Ema má mámu“. Když skončilo vyučování, opět stejnou cestou nazpátek domů. A to jsem často vídal metaře. V té době ještě v Brodě existovalo toto povolání, jezdily do města koňské povozy, a uklízet se muselo. Chodili dva, každý tlačil dvoukoleovou kárku, vezla na dřevěné podlažce tehdejší kovovou popelnici, v úchytkách na kárce měli širokou lopatu a na vysoké dřevěné násadě tvrdý kartáč, opačný konec umolousané násady byl okován zobanovitou škrabkou, a všechnu nečistotu z ulic a náměstí, smetli a seškrabali na širokou lopatu, a šup s tím do popelnice. Paní už byla postarší, menší postavou a zavalitá, větší kluci na ni často nehezky volali, ona jim týmiž slovy odpovídala, a ti se jen smáli, že ji opět vy-

provokovaly. Metař byl vyšší, jedno ucho měl podivně zkroucené a malé, na nákupy jej někdy doprovázel syn, stejně tak v obličeji vypadající, navíc s nohou, která se mu při chůzi chtěla protočit jako do piruety. Na samém počátku šedesátých let už nepracovali, napůl venkovská fasáda města se začala rozpadat. Po přejití náměstí, když se minula stará radnice, a přešlo se přes „Smilovu uličku“, nad kterou se klene prampouch, spojující již zmiňovanou starou radnici s domem, kde bylo někdy sedlářství Miřátských, to jsem byl už jako napůl doma, vždyť začínala stále ještě trochu starosvětská Svatovojtěšská ulice. V bývalém krámě u Miřátských, kde se už léta neprodávalo, pořád visela na stěnách upevněná koňská sedla, postroje, chomouty, uzdy, a byl tam stále cítit pach vyčinených kůží. Později tam býval Komisionelní prodej, poté Zverimex. Vedlejší dům mě lákal nejvíc. Měl, když bylo hezké počasí, do ulice stále otevřené vchodové dveře, dlouho mi trvalo, než jsem se osmělil a vešel, se sluncem ozářeného chodníku, do šerosvětla panujícího v chodbě. Na stěnách pověšené obrazy svatých, některé měly za horními rámy zastrčené snítky, a skoro pokaždé vonělo nějaké jídlo. Další dům byla prodejna KNHB – Krajské nakladatelství Havlíčkův Brod, s výlohou knih, a já tam vystál pokaždé nějakou chvíli. Ještě dva domy a další ulička „Stará cesta“,

směřující do malebné čtvrti „Na louži“. První dům za ní měl novodobý štít, podobně jako ostatní v řadě pod ním, v přízemí hostil dva obchody: trafikou pana Moravce a drogerii. Na něj navazoval dům pana Krátkého, provozoval pohřební službu, spadala v té době do Komunálních služeb. Velká místnost v přízemí byla sídlem dílny leteckých modelářů mládeže. Vyráběli u velkého ponku svoje modely z překližek a tvrzeného kartonu, v určitém měřítku, malé i větší, co dosahovaly délky až k jednomu metru. Ty nejlepší rozvěsili ve výloze, ukázka píle a šikovnosti malých aviatiků. V létě s nimi chodili na louku pod jatkami, pod ten prudký svah, kde se v zimě sáňkovalo. Letadélka skutečně létala, ty velké měly i malé benzínové motorky, to všechno k pobavení přihlížejících, jak ty makety skutečných letadel, zmenšených v daném měřítku, brázdí vzduch. Na té louce měli kynologové postavenou překážku, na skákání pro služební psy. Vždycky dva a dva kůly za-

ražené do země, mezi ně nasunutá vodorovně prkna – dala se přidáním či ubráním jednoho, nebo dvou, regulovat výška. A především vlčáci – němečtí ovčáci – se ji učili zdolávat. Líbilo se mi, jak se pes ve výskoku zachytil předními prackami za horní okraj dřevěné stěny – byla tak asi metr a půl nad terénem – zadníma nohama se škrábavě opřel o vodorovná, na sebe a na výšku, naskládaná prkna, trochu se předklonil, zadní packy prohrabal až na koncovou hranu posledního prkna, prohnul se do oblouku a skočil z překážky na zem. V létě byla i naše ulice přívětivější na pohled, přiléhala severní stranou k tehdejšímu MNV – městský národní výbor, vedle něho velký objekt pošty, kolmo k ní Rubešova ulice (taky už neexistuje), na její druhé straně se nacházelo Koňské řeznictví a nucený výsek pana Myslivce, vedle stála stará, patrová budova, před ní pumpa na vodu, a ještě níž stála kaplička Sedmiboletné Panny Marie. Ten starý a omšelý dům

i s pumpou byly asanovány už v době, kdy jsem chodil do druhé třídy. Druhá pumpa, na pitnou vodu, byla v horní části Rozmarku, neda-leko Havlíčkovy ulice, která protínala tento starodávný rynek, a pokračovala dál na Letnou. Takřka vedle pumpy stála „Gotická dvojčata“, stavební rarita nejen v tehdejší Československu. Přízemí těchto objektů bylo raně gotické, patro, srubová nadstavba. Licitovalo se, že v těchto dvou domech se razily stříbrné mince, a to na samém počátku dobývání tohoto kovu v okolí Brodu. I ony už nejsou, jejich podoba je zachycena pouze na starých fotografiích, a na stavebním plánu, který vypracoval architekt Jaroslav Brož, těsně před jejich zbouráním. Po prázdninách jsem nastoupil do druhé třídy, a asi druhý či třetí den, jsme šli všichni i s paní učitelkou, do hudební školy. Ta sídlila v bývalém hotelu „Lázně“, a stála na druhé straně náhonu u „Ostrova“.

Pokračování v příštím čísle.

Josef Milichovský

Již od roku 1993 společnost působí jako celorepublikový distributor zdravotního materiálu a léčiv. Díky široké nabídce produktů i služeb se společnost řadí mezi přední distributory v ČR. Snažíme se přistupovat ke každému klientovi individuálně, což je klíčem k úspěšnému obchodnímu vztahu!

Proč si vybrat distributora Dentimed:

- Široké portfolio výrobků
- Rychlé termíny dodání
- Rozvoz po celé ČR – vlastní doprava
- Sponzorské aktivity
- Vzdělávací program za exkluzivní ceny
- Novinky a akce
- ...a mnoho dalších výhod

Dentimed s.r.o., Družstevní 76, 570 01 Litomyšl
www.dentimed.cz, e-mail: info@dentimed.cz, Tel.: 461 612 740

Vážení zákazníci, dovolujeme si Vám nabídnout naše služby:

- Dodávky inkontinenčních pomůcek za výhodných podmínek
- Od 1. 1. 2020 na trh dodáváme nové inkontinenční pomůcky Dailee, které jsou vyráběny v ČR
- Široký výběr zdravotního materiálu
- Komplexní dezinfekční program
- Elektronický objednávkový systém

Jsme členy odborných organizací:

Váš specializovaný
DISTRIBUTOR
www.dentimed.cz

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 15. října.
Tři vylosovaní úspěšní luštitelé získají hodnotné ceny!

POMŮCKA: AUR, AVAL, ILAI, SKIDDA	SPZ TEPLIC	ZADEK	LATINSKÁ SPOJKA A	KLADY	VYPOUŠTĚNÍ ŠKODLIVIN	OHLEDUPL- NOST	Průměrně roste houba 7–12 dní a polovinu doby ji vůbec neuvidíte. Nejprve totiž...			
TŘEPETÁNÍ										
PITOMEK							VLHNOUT	ZAPŘÍT	SLOVEN. ZÁPOR	SÍŤ DÁLKOVÉHO KOSMICKÉHO SPOJENÍ
NECHŤ			MUŽSKÉ JM. (2. 5.) ČESKÉ AEROLINKY							
	CIZÍ ŽENSKÉ JM.	TEXT PŘEPŠANÝ NA ČISTO DOMÁCKY OLGA								
1. DÍL TAJENKY							PÁLIVÁ POCHUTINA ALŽÍR. PŘÍSTAV			
OSTROV PAPUY NOVÉ GUINEY					SVOJI POSTUPNĚ ODNĚST				SLAVNOSTNÍ OSVĚTLENÍ	SUCHÉ ŘÍČNÍ KORYTO
SPISOVÁ ZN.			PÁTÝ PÁD ČESKÁ REPUBLIKA							
	INIC. VÝTVAR. DEJNEKY	ČMOUDIT OPATŘITI OBŽIVU							POPĚVEK AKVARIJNÍ RYBKA	
MALAJSKÝ OSTROV				INIC. DIVÍŠKOVÉ CITY			INSTINKT SMRTKA			
SPOJKA PODRÁDÍČÍ			2. DÍL TAJENKY NEOMÝVAT							
VELEJEŠTĚŘÍ										ZDRŽOVAT SE
	PŘEDMĚTY, SLOVENSKY LETNÍ OLYMPIJSKÉ HRY (ZKR.)						AGENT 007			
HORNÍ HRANICE							SMĚNEČNÝ RUČÍTEL ZKR. ČERVENÉHO KŘÍŽE			
ZTLOUST- NOUT					SLOUŽÍCÍ KE ČTENÍ					
ŠLÁGRY					PORÁŽET STROMY					

Redakční rada: Ondřej Rázl, Ivana Julišová, Zdena Lehmannová, Magdalena Kufrová

Kontakt: ssmhb@ssmhb.cz, 569 433 757.

Náklad: 400 ks

Za případné chyby v textu se omlouváme.

Uzávěrka příštího čísla 10. prosince 2024.

Evidenční číslo: MK ČR E 21809

Sponzorem časopisu Jablíčko je společnost Dentimed.